

Rom 13, 14

14: Men ikke dere Herren Jesus Kristus, og ikke plei kjødet slik at de onde lystene vekkes.

Ikle dere Herren Jesus Kristus. Etter at Paulus tydelig og klart har talt om hva vi som kristne, med evangeliets lys, kan delta i, viser han oss nå hvordan vi bør leve. Det holder han her fram for oss i ett eneste herlig bilde som dekker alt: Vår guddommelige Herres hellige forbilde. Det er dette han tenker på med ordene: "Ikle dere Herren Jesus Kristus!" Dette bildespråket om å "ikle seg Kristus" brukes i Skriften om to forskjellige forhold. Først og fremst brukes det om helliggjørelsen. Og da sier det at hele Kristi liv og død så fullkomment er gitt og tilegnet oss, som om vi selv hadde gjort og lidd det samme som ham. Dette taler Paulus om i Gal 3: 27: "Så mange av dere som ble døpt til Kristus, har ikledd dere Kristus". (Konf. Sak 3: 4, Jes 61: 10, Mat 22: 11, Luk 15: 22, Åp 19: 8).

Men å ikle seg Kristus betyr i andre sammenheng at vi i vårt daglige liv skal ikle oss hans hellige forbilde. At vi på en måte er hans stedfortredere på jorden, slik at den som ser våre gjerninger, ser Kristi gjerninger. Det er dette apostelen taler om her i vår tekst. Det samme når han sier: "Ikle dere det nye menneske, som blir fornyet til kunnskap etter bildet av ham som skapte det" (Kol 3: 10). Og videre: "Ikle dere inderlig barmhjertighet, godhet, ydmykhet, saktmodighet ...". "Slik som Kristus tilgav dere, slik skal også dere gjøre ...". "Men framfor alt dette: Dere må ikle dere kjærligheten ..." (Kol 3: 10, 12-14, Ef 4: 24).

Først talte altså Paulus om det vi skulle "legge av" (v. 12), eller "avkle oss" (Kol 3: 9), og hvordan vi isteden skulle "ta på oss (ikle oss) lysets våpen". Så samler han alt i én sum i denne korte og innholdsrike avslutningen: "Ikle dere Herren Jesus Kristus". Og her holder apostelen spesielt fram Kristi forbilde som motsetning til "mørkets gjerninger", slik vi ser det av sammenhengen: "Ikke i svir og drukkenskap ... men ikle dere Herren Jesus Kristus". I hans hellige liv lå i høyeste grad motsetningen til alle mørkets gjerninger. Paulus sier altså: Som lysets barn, dere er jo Kristi folk og etterfølgere, skal dere være opptatt med å la hans hellige forbilde lyse fram fra hele deres vesen. Den som ser dere, skal se Kristus, se Kristi hellige liv i deres liv. Det er dette som er å "ikle seg Herren Jesus Kristus".

Og ikke plei kjødet slik at de onde lystene vekkes. Paulus har nylig talt om svir og drukkenskap som mørkets gjerninger, og som lysets barn ikke skal være med på. Så kommer han nå med en tilføyelse om hvordan de bør leve med sitt legeme på rett måte. Han sier: "Plei ikke kjødet slik at de onde lystene vekkes". Vi skal selvsagt passe på at vi pleier legemet så dets virkelige behov dekkes, enten det gjelder mat, klær, kvile osv. Men ikke i den grad at de kjødelige lystene vekkes. Mot denne regelen kan en synde på to måter. Den vanligste er at en lever i så stor overflod med legemet at de kjødelige begjærene blir for sterke. Da kan det være nødvendig med en legemlig faste, slik Paulus sier

i 1Kor 9: 27: "Jeg legger tvang på mitt legeme og holder det i trellidom ...". Det andre avviket er at en gir legemet så lite næring og kvile at det blir for svakt til å oppfylle den tjenesten det er skapt til. Det kan skje i tankeløshet eller ubetenksomhet.

Dette kan også skje i vantro eller falsk åndelighet, noe som nok særlig var tilfelle i tidligere tider. Da ble legemet "speket" i uforstand, uten tanke for det virkelige behovet. De var bare opptatt med fasten som en hellig gjerning i seg selv. Dette taler Paulus om når han sier: "Slikt har nok ord for å være visdom med sin selvvalgte gudsdyrkelse, ydmykhet og mishandling av kroppen. Men de er ikke av noen verdi til å stå imot kjødets onde lyst", "de forbyr mat som Gud skapte til å bli mottatt med takksigelse" (Kol 2: 21-23, 1Tim 4: 3).

La oss, som kontrast til alle disse avvikene, bare vende blikket til dette herlige, hellige bildet apostelen holder opp for oss her, når han sier: "Ikke dere Herren Jesus Kristus". Herren Kristus har gitt oss et forbilde i alle forhold. Som han gjorde, slik skal vi handle. Og er vi først ikledd alt hans verk, til vern mot all vår synds fordømmende makt, bør vi også inderlig elske hans bilde og rettesnor. I glede og kjærlighet bør vi da også "følge i hans fotspor: Han som ikke gjorde synd, heller ikke ble det funnet svik i hans munn" (1Pet 2: 21-22). Da har vi sannelig et kjært og hellig forbilde å følge etter. Se hvordan han i sin hellighet straffer alle de mørkets gjerninger det er talt om her. Hos ham forekom det ingen overdrivelse i mat eller drikke, men fullkomment måtehold, forsakelse og faste. Hos ham var det ikke noe urent eller løsakelige tendenser, bare fullkommen renhet og hellighet i store anstrengelser og lidelser. Hos ham var det ingen strid, ingen misunnelse. Bare mildhet, barmhjertighet og vennlighet, ydmykhet og saktmodighet. Å, om vi kunne elske og følge dette herlige, kjære og hellige forbildet rett! Gi oss i din nåde, O, Herre, ditt sinn! Hjelp oss, Herre, til å følge ditt forbilde, så de som ser oss, må se deg, se ditt hellige liv gjennom våre liv!

Med dette avslutter apostelen dette tankevekkende kapitlet. Først har han grundig lært oss hvordan vi skal oppfylle alle våre utvortes plikter overfor øvrighet og alle mennesker. Så har han opphøyet og lovprist den ufortjente kjærligheten som hele lovens oppfyllelse. I denne siste delen av kapitlet har han så villet vekke oss fra søvn og treghet, og formant oss til å legge av mørkets gjerninger og ta på oss lysets våpen. Alt sammen har han så til slutt samlet i vår Herres eget hellige forbilde: "Ikke dere Herren Jesus Kristus!" Og hva annet skulle vi vel ønske å gjøre her på jord, enn bare å følge vår Herre og Frelsers forbilde?

Formaningen i teksten vår er overmåte viktig. Vi har mange sørgelige eksempler på hvordan det går når kristne mennesker ikke våker, ikke holder seg borte fra mørkets gjerninger, ikke passer på å være utrustet med lysets våpen. Måtte Herren selv gi oss sin Ånds nåde til å ta disse alvorlige formaninger inn over oss, så vi ikke bare forstår dem, men også gjør etter dem! Fortsatt vil vi nok likevel sukke over mangler og fall hos oss. Men alt vil vår trofaste Herre tilgi og lege, først gjennom forlatelsen som aldri opphører, men også gjennom hans Ånd og hans tukt. Må så Herren selv alltid

være vår eneste trøst, han som "tilgir alle våre misgjerninger, og leger alle våre sykdommer" (Sal 103: 3)! Priset være hans navn i all evighet! Amen.